

R E Q U I E M

A N T O N O C V I R K

Globoko vase so pogreznjeni pogledi.
Razlit je nad glavami žalostinke žalni spev.
Skrivnosti dogorevajo med nami v sredi,
koralne pesmi jokajoči glas je le odmev
življenja umrlega in žalost je v besedi.

Graniten stolp bridkosti silne so molitve
in človek sredi nje negibno je okamenel,
telo kot žrtvenik postalo je daritve,
obmolknilo srce je — zvon, ki več ne bode pel.
Kako so tesne ure molka in ločitve.

Kako priklicali nazaj bi radi hipe,
ki v njih smo pili svoje duše sladko močni sok,
o, nismo vedeli, da za telesa — kipe,
ki prazni pali bodo v nič, da zanje gluh bo jok
in smeh, da šteli še srca bi radi utripe.

Kako minule so noči, minuli dnevi,
odevele rože so — spomini, poznih ur skrivnost
splahnela je v daljavi, srce joče s spevi,
ki tožbe v njih od hrepenenj so rdeče kot bridkost.
Kako predaljni so resničnosti odsevi.

Kako je segel mrak na zapuščena pota.
Ne bomo slišali korakov davno mrtvih dni,
ki vase jih upila temna je gluhot.
Pozdravov, ki v njih zlati ogenj duš ljubečih tli,
ne bomo pili. Vse postalo je praznota.

O, vse je le odmev izpete melodije,
ki z vetri nočnimi nam tiho trga duše mir,
da vsa v drgetih krčevitih v čase vpije,
ki padel čeznje je brezdanje večnosti večer,
le mesečina večnih sanj nam v lica sije.

Med nami so skrivnosti — jezdec molčeči —
in ves od njih z bolestjo črno je oblit obraz.
Prinaša veter sladki vonj kadil dišeči
in pesem, ki jo poje nekdo tiho sredi nas.
Poslušamo mrtvaške pesmi glas tožeči.